

Sygn. akt II AKa 167/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Jethon

SA – Adam Wrzosek

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 r.

sprawy

1. B. B. (1), syna Z. i A. z domu W., urodz. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. K. J., syna T. i J. z domu S., urodz. w dniu (...) w W.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 8 lutego 2017 r. sygn. akt V K 194/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. J. i w zaskarżonej części wobec oskarżonego B. B. (1);

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów – M. N., J. D. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

B. B. (1), K. J., S. O. (1) i K. G. oskarżono o to, że:

I. w dniu 10 lipca 2010 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 259.794,01 zł poprzez zawarcie pomiędzy B. B. (1) a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. reprezentowaną przez S. O. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i wprowadzenie pokrzywdzonej

spółki w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, uzyskując w ten sposób trzy telefony S. G. (...) oraz telefon (...) o łącznej wartości 12.923,92 zł oraz wykorzystując w ramach umowy usługi telekomunikacyjne o wartości 246.780,09 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

II. w dniu 18 września 2012 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 84.808,03 zł poprzez zawarcie przez K. G. (1) umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i wprowadzenie pokrzywdzonej spółki w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, uzyskując w ten sposób trzy telefony N. (...) o łącznej wartości 9.293,31 zł oraz wykorzystując w ramach umowy płatne usługi telekomunikacyjne,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

***Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt
VK 194/15 orzekł:***

I. B. B. (1), S. O. (1) i K. J. w ramach czynu zarzucanego im w pkt. I uznał za winnych tego, że w dniu 10 lipca 2012 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 259.794,01 zł w ten sposób, że K. J. zaproponował B. B. (1) zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na jego firmę (...) i gdy B. B. (1) wyraził na to zgodę, zawiózł go do salonu (...) przy ul (...) i polecił udać się do określonego pracownika tego salonu tj. S. O., z którym uprzednio uzgodnił, że zgłosi się do niego określona osoba, oraz ustalił, ile i jakie aparaty telefoniczne będą przedmiotem podpisanej przez nią umowy, po czym B. B. (1) w imieniu swojej firmy (...) zawarł z (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), która obejmowała cztery numery i cztery aparaty telefoniczne, w tym trzy aparaty marki S. (...) i jeden m-ki I. (...), a gdy okazało się, że konieczne będzie wpłacenie kaucji przez B. B. (1) w kwocie 3.040 zł, kwotę tę przekazał mu K. J., przy czym w czasie zawierania umowy S. O. starał się o to, aby B. B. (1) zachowywał się w taki sposób, który nie będzie zwracał na siebie uwagi innych pracowników salonu oraz odstąpił od własnej, subiektywnej oceny klienta, a po dopełnieniu formalności związanych z zawarciem umowy jeden z tych aparatów telefonicznych zabrał ze sobą S. O., a trzy pozostałe aparaty telefoniczne oraz cztery karty SIM zabrał K. J., czym wprowadzili spółkę (...) sp. z o.o. w błąd co do zamiaru wywiązania się przez B. B. (1) z zawartej umowy i doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci trzech aparatów telefonicznych m-ki S. (...) oraz jednego aparatu telefonicznego m-ki I. (...) o łącznej wartości 12.923,92 zł oraz połączeń telefonicznych o wartości 246.780,09 zł, z uwzględnieniem wpłaconej kaucji, tj. w łącznej kwocie 259.794,01 zł, przy czym B. B. (1), S. O. (1) i K. J. godzili się na to, że wartość wykonanych połączeń telefonicznych może stanowić mienie znacznej wartości, a ponadto K. J. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w stosunku do B. B. (1) i S. O., a czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do K. J. i za czyn ten B. B. (1) i S. O. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., a K. J. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał, a na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. B. B. (1) wymierzył karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności. S. O. na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności i 60 /sześćdziesięciu/ stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 /pięćdziesiąt/ zł, a na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. K. J. wymierzył karę 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności i 100 /stu/ stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 /pięćdziesiąt/ zł;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. B. B. (1), S. O. (1) i K. J. zobowiązał do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym im czynem w pkt. I poprzez dokonanie wpłaty kwoty 259.794,01 zł na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o.

III. na podstawie art. 69 § 1 k.k. art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec S. O. warunkowo zawiesił na okres próby 4 /czterech/ lat;

IV. K. G. (1) i K. J. w ramach czynu zarzucanego im w pkt. II uznał za winnych tego, że w dniu 18 września 2012 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi, nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 82.528,03 zł w ten sposób, że K. J. zaproponował K. G. (1) zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na jego firmę (...), co wymagało uprzedniego założenia tej firmy i gdy K. G. (1) zgodził się na to, zawiózł go do salonu (...) przy ul. (...), po czym K. G. (1) w imieniu swojej firmy (...) zawarł z (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), która obejmowała trzy numery telefoniczne oraz trzy aparaty telefoniczne m-ki N. (...) L., których wybór został skonsultowany z K. J., a gdy okazało się, że konieczne będzie wpłacenie kaucji przez K. G. (1) w kwocie 2.280 zł, kwotę tę przekazał mu K. J., a następnie K. G. (1) przekazał K. J. trzy aparaty telefoniczne oraz trzy karty SIM, czym wprowadzili spółkę (...) sp. z o.o. w błąd co do zamiaru wywiązania się przez K. G. (1) z zawartej umowy i doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci trzech aparatów telefonicznych m-ki N. (...) L. o łącznej wartości 9.293,31 zł oraz połączeń telefonicznych o wartości 73.234,72 zł, z uwzględnieniem wpłaconej kaucji, tj. w łącznej kwocie 82.528,03 zł, przy czym K. J. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w stosunku do K. G. (1), a czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do K. J. i za czyn ten K. G. (1) na podstawie art. 286 § 1 k.k., a K. J. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał, i na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. K. G. (1) wymierzył karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności i 30 /trzydziestu/ stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 /pięćdziesiąt/ zł, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. K. J. wymierzył karę 2 /dwóch/lat pozbawienia wolności i 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 /pięćdziesiąt/ zł;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. K. G. (1) i K. J. zobowiązał do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym im czynem w pkt II poprzez dokonanie wpłaty kwoty 82.528,03 zł na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o.;

VI. na podstawie art. 69 § 1 k.k. art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec K. G. (1) warunkowo zawiesił na okres próby 3 /trzech/ lat;

VII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. K. J. wymierzył karę łączną 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 120 /stu dwudziestu/ stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 /pięćdziesiąt/ zł;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył B. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 marca 2014 r. do dnia 26 marca 2014 r., a S. O. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 września 2015 r. do dnia 14 września 2015 r., uznając tę karę za wykonaną w wymiarze 6 /sześciu/ stawek dziennych;

IX. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe Drz (...) - (...) /k 32-45/ oraz Drz (...) - (...) /k 158-170/ zwrócił (...) sp. z o.o., po zastąpieniu ich w aktach sprawy kserokopiami;

X. zwolnił oskarżonych od opłaty, a koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa;

XI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. N. kwotę 3.099,60 zł, a na rzecz adw. J. D. kwotę 2.066,40 zł, w tym podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego K. J. wyrokowi zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.) polegający na przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, iż oskarżony K. J. dopuścił się popełnienia przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. a ponadto, iż czynów tych dokonał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi co jest ustaleniem dokonany z pominięciem wyjaśnień oskarżonego w których zaprzecza on swojemu udziałowi w jakimkolwiek procederze przestępczym, a ponadto z pominięciem wyjaśnień K. J. wskazujących na konflikt z pomawiającym go o udział w przestępstwie B. B. (1),

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.) polegające na przyjęciu winy oskarżonego a ponadto ustaleniu, iż oskarżony K. J. obejmował swym zamiarem oraz godził się na wyrządzenie szkody pokrzywdzonemu (...) w wysokości odpowiednio kwoty 246 780,09 zł (w zakresie czynu I) oraz kwoty 73 234,72 zł (w zakresie czynu II) pomimo iż wszechstronna ocena materiału dowodowego, zasady wiedzy i doświadczenia życiowego oraz istniejące w sprawie wątpliwości nie dają dostatecznych podstaw do dokonania takiego ustalenia,

ewentualnie:

3. rażąco niewspółmierność kary oraz środka karnego (art. 438 pkt. 4 k.p.k.) polegającą na wymierzeniu oskarżonemu surowej kary pozbawienia wolności, obowiązku naprawienia szkody w bardzo wysokim zakresie oraz wysokiej grzywny co wynika z błędnych i dostatecznych podstaw i ustaleń faktycznych oraz pozostaje w sprzeczności z bardzo trudną sytuacją zdrowotną i materialną oskarżonego K. J. (cukrzyca, niepełnosprawność, uzyskiwane świadczenie z tytułu niepełnosprawności w wysokości 600 zł).

W związku z powyższym obrońca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego B. B. (1) w oparciu o art. 438 pkt. 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w wysokości 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz nieprawidłowe orzeczenie obowiązku solidarnego naprawienia szkody w wysokości 259.794,01 zł, w sytuacji gdy Sąd I instancji ustalił, że osk. B. B. (1) tuż po podpisaniu umowy na usługi telekomunikacyjne z pokrzywdzoną Spółką nawet nie wziął przedmiotowych telefonów, które sprzedawca - osk. S. O. przekazał bezpośrednio osk. K. J., a więc oskarżony B. B. nie wykonał żadnych połączeń telefonicznych; pokrzywdzona Spółka także nie zastosowała blokady numerów telefonicznych, pomimo standardowej procedury blokowania połączeń po przekroczeniu rachunku o kilkaset zł. B. B. (1) nie spowodował szkody poprzez wykonanie drogich połączeń międzynarodowych na kwotę 246.780,09 zł, a więc powinien odpowiadać za cztery telefony od pokrzywdzonej Spółki o wartości 12.923,92, po pomniejszeniu o wpłaconą kaucję.

Na podstawie art. 427 § 1 oraz art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łagodniejszej wobec osk. B. B. (1), jak również uchylenie obowiązku solidarnego naprawienia szkody.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu II instancji złożył obrońca K. J..

Apelację obrońcy oraz wnioski w niej zawarte uznać należało za niezasadne.

W głębokim przekonaniu Sądu odwoławczego, Sąd I instancji dokonał trafnych ustaleń faktycznych w oparciu o całokształt ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów.

Przede wszystkim w realiach przedmiotowej sprawy nie znajduje żadnego uzasadnienia twierdzenie obrońcy, że decyzję o zawarciu umów z pokrzywdzonym samodzielnie podjęli K. G. (1) i B. B. (1), będący w trudnej sytuacji materialnej. Stanowisko to nie znajduje oparcia nie tylko w wyjaśnieniach B. B. (1) i K. G. (1), ale nawet samego K. J., który choć umniejszał swoją rolę, to podał, że wspólnie wpadli na pomysł wzięcia z salonu telefonów i decyzję o sprzedaży. Wyjaśnił, że skontaktował się z handlarzem z W. i otrzymał za to pieniądze.

Sąd Okręgowy w logiczny i przekonujący sposób wykazał, że K. G. i B. B. zawarli umowy na własne nazwisko i sami mogli dokonać sprzedaży aparatów. Udział oskarżonego w przestępstwie należy tłumaczyć tym, że to on był organizatorem przestępstwa, uzgadniał z S. O. szczegóły transakcji, wykladał pieniądze na kaucje, podwoził współoskarżonych swoim samochodem.

Skarżący w apelacji nie zgodził się z ustaleniem sądu, w którym zanegował istnienie bliżej nieustalonego handlarza z W..

Sądowi odwoławczemu trudno zrozumieć tok rozumowania skarżącego, bo nawet gdyby przyjąć, że taka osoba była i ona przekazywała pieniądze na kaucję, to i tak wprowadzenie trzeciego sprawcy do każdego z dwóch czynów oskarżonego nie uwalnia go od winy. Niezależnie od powyższych rozważań stwierdzić należy, że sąd meriti dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie winy i roli K. J. w przestępstwach. Ustalenia te wprost wynikają z wyjaśnień B. B. (1) i K. G. (1), którzy się nie znali, a przestępstwa popełnili w różnym czasie, ale tą samą metodą razem z K. J.. O ile autor apelacji w przypadku B. B. (1) wskazuje na konflikt z oskarżonym, to w odniesieniu do K. G. (1) takie argumenty nie padają. Właściwie skarżący nie wskazał żadnych powodów, które legły u podstaw zaskarżenia wyroku w punkcie II.

Nie można też zgodzić się z autorem apelacji, że S. O. pieniądze wręczał nie K. J., tylko B. B. (1), który na drugie imię ma K.. Nie negując faktu związanego z imieniem, nie ma podstaw by twierdzić, że B. B. (1) przedstawiał się jako K..

Prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. B. B. (1) po opuszczeniu zakładu karnego na prośbę K. J. reaktywował działalność gospodarczą, a K. G. (1) na jego prośbę założył taką działalność. Obaj nie mieli pieniędzy i już w momencie zawierania umów sprzedaży telefonów i świadczenia usług telekomunikacyjnych wiadomym było, że opłat nie będą dokonywali, jak też, że nie będą z telefonów korzystali. Ostatecznie aparatami telefonicznymi rozporządził K. J. i nawet jeśli to nie on wykonał połączenia międzynarodowe, to miał świadomość, że takie mogą zostać przeprowadzone i godził się, że kwota należności będzie stanowiła mienie znacznej wartości.

Niezasadnie obrońca uważa, że skoro K. J. nie wchodził do siedziby (...), to nie znał warunków umów. Skarżący pomija wyjaśnienia B. B. (1), z których wynika, że dojeżdżając na miejsce przeznaczenia K. J. kontaktował się telefonicznie z S. O. i instruował następnie B. B. do kogo ma się udać. Oskarżony J. wiedział też, że aparaty są wyposażone w aktywne karty SIM. Sąd Okręgowy wszechstronnie przeanalizował dowody nie tylko w kwestii winy, ale także kary i obowiązku naprawienia szkody. Nie doszło do obrazy art. 7 i art. 5 § 2 k.p.k. Zasada in dubio pro reo ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy pomimo prawidłowej oceny dowodów pozostaną nie dające się usunąć wątpliwości. Taka sytuacja w tej sprawie nie zaistniała.

Sąd odwoławczy zdaje sobie sprawę z tego, że podmiotem oszustwa może być osoba fizyczna, która została wprowadzona w błąd, lub której błąd wyzyskano i doprowadzono do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W niniejszej sprawie nie można powiedzieć, że pracownik (...) – S. O. został przez kogokolwiek wprowadzony w błąd. Zaistniała jednak szczególna sytuacja. Osobiste zaangażowanie pracownika w weryfikację wiarygodności klientów doprowadziło do tego, że system zabezpieczeń nie zadziałał i szkodę poniósł (...).

Orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru i zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego

sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania a granice

tej swobody określa wskazana w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. "rażąca niewspółmierność kary".

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyrażającą oczywistą, a więc nie dającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą (zasłużoną).

Zgodnie z art. 53 § 1 k.k. istotnymi wyznacznikami tego czy dana kara jest sprawiedliwa jest to, czy była orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę, a jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy. Ponadto winna uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd Okręgowy wymierzył karę, która może zostać uznana za surową, lecz nie w stopniu „rażącym”. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną sądownie, w jednym przypadku dopuścił się przestępstwa w stosunku do mienia znacznej wartości. Nie dopatrzono się istnienia okoliczności łagodzących. Stan zdrowia podnoszony w apelacji może stanowić powód ewentualnego odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Obowiązek naprawienia szkody w przypadku złożenia zasadnego wniosku jest obligatoryjny. Taki wniosek został złożony na etapie postępowania przygotowawczego. Sąd ma obowiązek orzec go w całości, albo w części. Uważa się przy tym, że całościowemu obowiązkowi naprawienia szkody stoi na przeszkodzie sytuacja, kiedy utrudnione i wymagające dodatkowego postępowania jest dochodzenie wysokości (niewątpliwej) szkody. Obowiązek naprawienia szkody nosi w sobie cechy zarówno represyjne, jak i kompensacyjne.

W tym kontekście warunki materialne sprawcy pełnią drugorzędą rolę, albowiem funkcja wychowawcza nie powinna dominować nad kompensacyjnym aspektem kary.

O wynagrodzeniu za obronę pełnioną z urzędu orzeczono na podst. § 4 ust. 3 i § 17 ust. 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.).

Na podst. art. 634 k.p.k., art. 624 § 1 k. p. k. orzeczono o kosztach procesu.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, w oparciu o dyspozycję art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.